

... alebo o tom, že kresťanstvo je vo svojej podstate tá najjednoduchšia a najlogickejšia vec na svete.

„Boh sa stal človekom, aby sa človek stal Bohom.“ Tak znie najokrídlenejšia veta kresťanstva, zhrňujúca v sebe samo kresťanstvo.

Kto je Boh? Je SVÄTÝ, dokonale a úplne číro-čisto dobrý, Svetlo, v ktorom niet ani najmenšej tmy, ani najľahšieho tieňa.

Je JEDNOTOU TROJICE, dokonalou jednotou lásky, kde Traja sú Jeden a Jeden nie je osamelý a do seba zahľadený Ktosi, ale spoločenstvo Troch, bytostne spojených navzájom darovaním i zdieľaním dokonalej lásky.

Je STVORITEĽ sveta, všetkého. Je SPASITEĽ ľudstva, ten, ktorý nás povoláva k účasti na svojej prirodzenosti a na svojom blaženom živote, na spoločenstve Trojice. To je spása: byť zbožštený. Je VYKUPITEĽ, pretože aby to bolo možné, platí cenu našej spásy: zjednocuje sa s každým jedným človekom aký kedy žil, žije či bude žiť, stáva sa všetkým tým, čím sme my (vrátane toho, že berie na seba aj všetok náš hriech, bolesť, utrpenie), aby sme sa v ňom mohli my stať všetkým tým, čím je On.

A, samozrejme, je VEČNÝ, VŠEMOHÚCI, VŠEVEDIACI, VŠADEPRÍTOMNÝ, NEKONEČNÝ a všetko v sebe obsahujúci, NESMRTEĽNÝ a sám v sebe BLAŽENÝ, pretože je DOKONALÝ a nič Mu nijako nechýba.

Predovšetkým však je LÁSKOU. To láska je prvým a zásadným dôvodom onej blaženosti Boha. „Láska nerobí zle,“ (Rim 13,10) a preto je dôvodom Božej svätosti, ktorá tak nie je bezkrvná ani nie je bremenom či nejakým premáhaním sa (ako to je u ľudí, ktorí sa snažia byť dobrí z poslušnosti Zákona), ale je radosťou a rozkošou. A, keď už sme pri tom, láska je rovnako dôsledkom svätosti, keď dokonale dobro sa túži darovať a rozdávať. Obe víria v oslepujúcom tanci, v závrat vzbudzujúcej špirále, kde jedno „rozťáča“ druhé a druhé zase prvé až k nekonečnej „rýchlosti“ – dokonalosti a hĺbke.

Láska a svätosť sú dôvodom Božieho stvoriteľstva, Boh tvorí svet z lásky, aby stvoril bytia, s ktorými sa môže deliť o radosť a rozkoš svojho blaženého života. Láska je tak dôvodom aj spasiteľstva Boha – Jeho túžby nedať nám len, ako Stvoriteľ, nejaké dary, ale sám Dar, Dar zbožštenia, rovnosti s Bohom, Božieho Života!

Ale láska je aj tajomstvo vykúpenia. Ktosi raz spomenul, že v latinčine slovo *passio* znamená rovnako utrpenie ako aj rozkoš. Obeta je bremenom, bolesťou, niečím, pred čím človek uteká a čo ho láme. Ale obeta z lásky? Obeta z lásky sa paradoxne stáva rozkošou. Ak niekto trpí z lásky k milovanému za milovaného, naplní ho to blaženosťou. Myslím, že toto je tajomstvo Kristovej obety. Prežiť – ako človek! – podnes baj očko 108 miliárd ľudských životov a osudov vrátane všetkých ich bolestí a utrpení a nezlomiť sa – ako je niečo podobné možné? A odpoveď je v Kristovi. Bohočlovek, Boh i človek súčasne. Človek Ježiš Kristus nesúci v sebe všetku bolesť všetkého ľudstva – ale súčasne Boh Ježiš Kristus, naplnený všetkou Božou láskou. V sile tejto lásky utrpenie neprestáva byť utrpením, ani bolesť bolesťou, ani obeta obetou, ale paradoxne namiesto zlomenia a ubitíja prinášajú nepochopiteľnú rozkoš, *pasíu* lásky, ktorú pozná len ten, kto z lásky nevýslovne trpí pre nevýslovne milovaného. Ako inak by mohol Boh, ktorý sa stal človekom ako my, niečo podobné prestať? A je to sám Ježiš, kto o tejto svojej obeti hovorí ako o svojom *oslávení*. Nie v zmysle „Budem oslavovaný Otcom a anjelmi a ľuďmi za to, čo som dokázal“ – ale v hovorí o tom v prítomnom čase: „Nadišla hodina, aby bol Syn človeka oslávený.“²⁴ *Veru, veru, hovorím vám: Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu“* (Jn 12,23-24) a potom znova:

„Teraz je Syn človeka oslávený a v ňom je oslávený Boh.“ (Jn 13,31) O svojom utrpení hovorí ako o *sláve*, o slávnom okamihu, ktorý na neho čaká, ako o čomsi slávnostnom – „a ako mi je úzko, kým sa to nestane,“ (Lk 12,50) dodáva – práve preto, že je to obeta z lásky za milovaných, za nás.

No a teraz – čo ešte treba?

Boh nás pozval stať sa bohmi v Bohu. Zadarmo, netreba si to nijako zaslúžiť, nijako za to platiť. Len sa tým stať. Neexistujú žiadne *podmienky spasenia* okrem jednej: spať sa. Ak chceme byť spasení, musíme sa spať. To je všetko.

Sú veci, ktoré môžeme od Boha jedine prijať: Jeho nekonečnosť, večnosť, všemohúcnosť, všadeprítomnosť a tak. Boh nám ich dáva v dare sviatosti: KRST ako schopnosť byť ako On, EUCHARISTIA ako vtiahnutie a brána do Trojičného života Božej jednoty, BIRMOVKA ako schopnosť konať Božie skutky.

Sú ale veci, ktoré musíme prijať slobodne a dobrovoľne, rozhodnúť sa pre ne – a o tom spasenie sa je. *Spása* (čiže zbožštenie sa) závisí len a jedine od Boha, či nám ju dá alebo nie. On nám ju už dal, všetkým, bezpodmienečne a úplne. *Spasenie sa* je potom naše rozhodnutie – či ako Boh byť chceme. Či takými začneme byť, či sa takými staneme, naučíme sa takými byť a tak žiť a konať. Toto je pozvanie, ktoré nám Boh v Kristovi dáva:

„Ostaňte vo mne a ja vo vás“ (Jn 15,4) – tým jediným spôsobom, ktorým je láska, skutočné zamilovanie sa do Boha, ktorý nás prvý miloval a miluje až do krajnosti: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, zo všetkých svojich síl a z celej svojej mysle.“ (Lk 10,27)

„Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás,“ (Jn 13,34) pokračuje Boh – pretože láska k Nemu v nás prebúda túžbu milovať všetko to, čo miluje Boh a teda v prvom rade všetkých ľudí, dokonca aj nepriateľov!

„Budte svätí, lebo ja som svätý,“ (1 Pt 1,16) a láska práve po tom túži, po dokonalom a úplnom dobre bez toho čo i najmenšieho zla, pretože „láska nerobí zle“ a zlo sa láske z hĺbky oškliví.

Spolu s Bohom túžime byť spolustvoriteľmi Stvoriteľa, dobrom premáhať zlo a slúžiť všetkým, pretože po tomto láska v nás dychtí a túži. A ešte viac túžime a dychtíme byť spoluspasiteľmi Spasiteľa a všetkým ľuďom priniesť dar zbožštenia, ktorý sme sami od Boha prijali, zadarmo dostali a zadarmo ho dávame ďalej.

A, áno, stávame sa aj spoluvykupiteľmi Vykupiteľa, ako to zažíva Pavol, keď svedčí: „Teraz sa radujem v utrpeniach pre vás a na vlastnom tele dopĺňam to, čo chýba Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev.“ (Kol 1,24) Pavol trpí a obetuje sa za Cirkev – ale v Kristovi a v Jeho láske, milujúc Božou láskou, ktorú v ňom rozlieva Duch Svätý, prežíva túto obetu ako *radosť*, ako rozkoš, ako *pasíu*, pretože trpí za milovaných bratov a sestry a súčasne trpí spolu s Milovaným, s Kristom. A táto láska a jej blaženosť, ktorá aj bolesť, obetu a utrpenie premieňa na „*víno blaženosti*“ je jeho odmenou, pretože je Životom samého Boha, v nej sa Pavol *zbožšťuje* v Kristovi: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus.“ (Gal 2,20) A o tejto skúsenosti píše aj nám: „Sme ... Boží dedičia a Kristovi spoludedičia; pravda, ak s ním trpíme, aby sme s ním boli aj oslávení,“ (Rim 8,17) – pretože v utrpení sa láska stala dokonalou a v dokonalej láske sa už tu a teraz *zbožšťujeme* v Bohu.

A to je všetko. Chceš byť ako Boh? Tak buď ako Boh. Chceš byť spasený? Tak sa spas. Chceš žiť život Boha? Tak ho ži. To je všetko. Nič viac. Chceš, alebo nechceš? Tak tým buď alebo nebuď.